

Met gelijke munt
Een juridische thriller

Ook van deze auteur verkrijgbaar:

Nooduitgang
In het rood
Blauwe maandag

MET GELIJKE MUNT

COLLEEN CROSS

the sky is the limit
DUTCH VENTURE PUBLISHING

Met gelijke munt
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright paperbackeditie © 2017 Dutch Venture Publishing
Auteur: Colleen Cross (pseudoniem van Colleen Tompkins)
Oorspronkelijke titel: *Game theory*

Omslagontwerp: Deranged Doctor Design
Vertaling: Berry Minkman
Tekstredactie: Jen Minkman

Eerste druk januari 2017
ISBN 978-94-6342-724-1
NUR 332

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk,
fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Motto

Wetten lijken op spinnenwebben, waar de grote vliegen dwars doorheen gaan en de kleine vliegen in verstrikt raken.

Honoré de Balzac (1799-1850)

1

Hij zag er niet uit als iemand die ging sterven. Eigenlijk was dat altijd zo. Een deel van de kick was dat zij bepaalde wat er gebeurde. Er was alleen wat planning voor nodig.

‘Nog een klein beetje naar achteren.’

‘Een heel klein beetje.’ Ze keek hem aan door de lens. Hij was minstens twee keer zo oud als zij, maar voor iemand van zestig had hij een hele goede conditie. Hij was haar in alles gevolgd toen ze naar beneden skieden en daarna was hij op sneeuwschoenen met haar meegelopen de steile Summit Trail op. Hij had haar in bed willen krijgen, net als alle andere mannen. Ze had al lang geleden besloten dat ze daar gebruik van moest maken.

Hij deed een stap terug en kwam zo dicht bij de sneeuwrand die los uitstak boven de afgrond. Ze had er goed op gelet dat ze hier uit oostelijke richting zouden aankomen, zodat hij de gevaarlijk overhangende sneeuwplaat niet zou opmerken. Haar hart ging sneller slaan, nu ze wist wat er zo zou gaan gebeuren. Er vlogen Canadese gaaitjes langs op verkenningsvlucht; de kleine vogeltjes cirkelden rond en kwamen naar beneden om de muffinkruimels weg te pikken uit de uitgestrekte hand van de man.

Het was woensdagmorgen en dit deel van de bergen was geheel verlaten. Iemand op sneeuwschoenen was hen meer dan een uur geleden gepasseerd in de tegenovergestelde richting. Ze waren alleen.

‘Lach eens.’ Ze zoomde in op zijn gezicht, drukte af en voelde de opwinding in haar lichaam. Haar gezicht zou het laatste zijn

wat hij ooit zou zien, haar woorden de laatste stem die hij ooit zou horen.

Hij grijsde toen hij zijn gewicht verplaatste en zijn Gore-Tex-jack openritste. De zon scheen door de lage wolken en maakte zo vreemde schaduwen op het sneeuwdek.

Nog geen tel later vertrok zijn gezicht en maakte het zelfvertrouwen plaats voor onmiskenbare angst. Zijn mond viel open en zijn ogen straalden doodsangst uit. Dit vond ze altijd het leukst: de jager was de prooi geworden en haar slachtoffer kon voelen dat zij er iets mee te maken had.

Dat besef stond op zijn gelaat gegrift, toen de sneeuwplaat onder hem zijn gewicht niet meer kon dragen en in stukken uiteen brak. De sneeuwrand brak af van de rotswand en hij stortte naar beneden, richting het dal dat tweehonderd meter lager lag.

Zijn geschreeuw echode in het ravijn. Toen was er niets meer te horen behalve de Canadese gaaien, die een paar tellen lang enige afstand namen.

Ze glimlachte. Bijna te gemakkelijk. Ze gooide de camera over de rand. Geen kogels, geen gedoe. Geen spoor, tenzij er iemand voorbijkwam voordat het weer ging sneeuwen, wat volgens de verwachting over een paar uur het geval zou zijn. Zelfs als ze hem zouden vinden voordat het ging dooien in de lente, zou alles wijzen op een ongeluk, op een toerist die niet vertrouwd was met de sneeuwomstandigheden in dit deel van de bergen. Ze strooide de rest van de muffin uit voor de vogels. Ze pikten naar elkaar en vochten om wat er overbleef van de kruimels.

Net zoals zij vroeger. Maar nu niet meer. Zij zou altijd haar deel krijgen, zelfs als ze daarvoor een moord moest plegen.

2

Katerina Carter verschoof ongemakkelijk in de harde, plastic stoel en stopte haar handen onder haar dijen. Ze had voor haar oom de vingers van beide handen gekruist, en haar knokkels deden pijn omdat ze tegen de harde stoelzitting drukten. Het sloeg nergens op, maar toch deed ze het. Ze had niets te verliezen.

Oom Harry zat naast haar en leunde naar voren, met zijn ellebogen op zijn knieën, en wachtte op de volgende vraag van dokter McAdam. Het eerste onderzoek naar zijn geestelijke gezondheid was zes maanden geleden geweest, net na het ongeluk. De diagnose, alzheimer in een vroeg stadium, had geleid tot het intrekken van zijn rijbewijs en het verliezen van de onafhankelijkheid die daarmee gepaard ging. Sindsdien was hij depressief en was zijn geheugen aanzienlijk achteruitgegaan.

In de kleine onderzoekskamer was nauwelijks ruimte voor drie personen. Sinds de diagnose had de dokter erop gestaan dat er altijd een lid van de familie aanwezig was. En dat was Kat, na de hartaanval van tante Elsie en haar plotselinge overlijden een jaar geleden.

‘In welke stad bevinden we ons, Harry?’ Dokter McAdam leunde achterover op zijn kruk en wachtte op Harry’s antwoord.

‘Vancouver.’ Haar oom haalde een zakdoek uit zijn zak en veegde zijn wenkbrauwen af. Kat zag een dun laagje zweet op zijn voorhoofd.

‘Oké. Wat is je huisadres?’

‘Dat is simpel...418 Maple.’ Harry straalde.

‘Klopt. Welk jaar is het?’

‘1989.’

'Hm. Welke maand?'

'Juni.'

'Welke dag?'

'Zaterdag.'

Het was echter vier december 2012, en het was een dinsdag. De weersverwachting voor vandaag klopte eindelijk eens. Natte sneeuw en vanavond kans op ijzel.

Kat keek op haar horloge. Het grootste deel van de middag was al voorbij en op kantoor lag er werk voor een hele dag op haar te wachten. Dat gold de laatste tijd voor de meeste dagen – plannen moesten worden bijgesteld, hele dagen en weken verdwenen in het niets. Ervoor zorgen dat Harry niet in de problemen kwam, dat hij te eten kreeg en rustig bleef, was praktisch een dagtaak.

'U moet een kalender aanschaffen, dokter. Zeg eens, gaat u me helpen mijn rijbewijs terug te krijgen?'

'Laten we dit eerst afhandelen, Harry.' Dokter McAdam wees naar een tekening. 'Wat zie je op dit plaatje?'

Harry wierp een heimelijke blik op Kat. 'Een horloge.'

'En op dit plaatje?' Dokter McAdam glimlachte naar hem.

'Een potlood. Makkelijk.'

'Nu wat rekenen. Begin bij honderd en tel terug door telkens zeven af te trekken.'

Harry kneep zijn handen samen. 'Hoe gaat dat ervoor zorgen dat ik mijn rijbewijs terugkrijg?'

'Doe maar wat ik je vraag, Harry.' Dokter McAdam keek Kat aan.

'Oom, Harry, ontspan je. Neem je tijd.' Twintig jaar geleden had Kats moeder eenzelfde soort test niet tot een goed einde kunnen brengen, toen voor het eerst de diagnose alzheimer bij haar werd gesteld. De veranderingen in haar gedrag en haar geheugen waren onmiskenbaar geweest, ook voor een meisje van veertien. Kat had geweten dat er iets niet klopte.

Kats vader had haar moeder vergezeld bij de afspraak. Kort daarna was hij er vandoor gegaan en had hij hen beiden voor-

goed aan hun lot overgelaten. Toen was ze bij de Dentons in huis gekomen. Alzheimer was een wrede doodvonnis.

In ieder geval had Harry twintig jaar meer van het volle leven gekregen dan zijn zus. Vroege alzheimer, zoals bij haar moeder, kwam voor in bepaalde families. Had zij dat gen geërfd? Ze wilde het liever niet weten.

‘Honderd.’

Stilte.

‘Drieënnegentig.’ Harry fronste zijn wenkbrauwen.

Kat kneep haar vingers samen en haar maag knorde. Haar plannen voor de lunch waren in de war geschopt, doordat ze twee uur nodig had gehad om Harry ertoe te bewegen het huis te verlaten. Harry at nu al zijn maaltijden bij haar en Jace, deels omdat hij altijd vergat zelf iets klaar te maken.

‘Drieëntwintig.’

Ze trok een hand weg en keek opzij naar Harry. Ze had toch niet echt honger. Eigenlijk voelde ze zich een beetje misselijk. Harry had de laatste paar dagen ook geklaagd over buikkramp. Zou wel die griep zijn die heerste.

‘Harry?’

‘Dokter? Zijn we nu klaar?’

‘Nog niet.’ Dokter McAdam zuchtte en gaf hem een potlood en een klembord. ‘Ik wil dat je een klok tekent met de wijzers op tien voor twee.’

Makkelijk genoeg. Harry las niet meer en deed ’s morgens ook niet meer de puzzel, maar hij wist nog wel hoe laat het was. Hij gaf Kat altijd op haar kop omdat ze te laat was.

Harry tikte met het potlood tegen zijn lip en keek naar de lege pagina op het klembord. Langzaam liet hij zijn arm zakken en begon te tekenen.

Een beverige, ovale cirkel, maar het was wel een cirkel.

Kat blies zachtjes haar adem uit.

Harry legde het potlood neer op het klembord en bracht zijn hand naar zijn gezicht. Hij bewoog zijn wijsvinger heen en weer over zijn lip. Ten slotte pakte hij het potlood weer op en drukte de punt op het papier. Een streep, en toen een tweede streep.

De wijzers stonden op vijf over halfzeven.

‘Kan ik nu mijn rijbewijs terugkrijgen?’

‘Harry, kun je je het auto-ongeluk herinneren?’ Dokter McAdam haalde een pen uit zijn zak. ‘Je kunt je rijbewijs niet terugkrijgen als je niet opnieuw rijexamen doet en daarvoor slaagt.’

Harry had zijn geliefde jaren-zeventig-Lincoln door de etalageruit van Carlucci’s Pasta Huis gereden, nadat hij het gaspedaal en de rem door elkaar had gehaald. Gelukkig was het ongeluk net na de lunch gebeurd, toen de meeste gasten al weg waren. Niemand raakte gewond, maar het kwaad was geschied.

Sindsdien was zijn leven in een neerwaartse spiraal terechtgekomen. Hij had talloze afspraken gemist, had zijn buurman beschuldigd van diefstal, had brand gesticht in zijn keuken nadat hij vergeten had het fornuis uit te zetten... Gelukkig had Kat op tijd het brandje kunnen blussen en was de schade beperkt gebleven tot een zwartgeblakerde muur. Ze moest er niet aan denken wat er had kunnen gebeuren.

Harry duwde het klembord terug in de handen van de dokter. ‘Eén ongeluk in bijna zestig jaar! Daar heeft u mijn rijbewijs voor laten intrekken. Het is niet eerlijk. Ik heb het reactievermogen van iemand van dertig.’ Harry wenkte naar Kat. ‘Kat, vertel jij het hem dan.’

Kat deed net alsof ze in haar tasje naar haar mobieltje zocht.

‘Kat?’

‘Je hoeft je geen zorgen te maken, oom Harry. Ik rijd je wel naar afspraken.’

‘Maar ik wil niet dat jij me overal naar toe brengt. Ik ben prima in staat zelf te rijden.’

‘Nee, dat is niet zo. Je raakt de weg kwijt en –’ Ze zei het voordat ze zich kon inhouden. ‘Ik denk gewoon dat het beter voor je is, echt beter.’

‘Dus jullie twee spelen onder een hoedje? Ik ben dan wel met pensioen, maar ik ben niet dood. En ook niet gek.’ Hij werd rood in zijn gezicht en draaide zich om naar dokter McAdam. ‘Laat me opnieuw het rijexamen afleggen.’

Dokter McAdam perste zijn lippen op elkaar. 'Ik weet niet zeker of dat een goed idee is.'

'Het is niet veilig als je achter het stuur zit, oom Harry. Stel dat het nog eens gebeurt?'

'Het gebeurt niet nog eens. Als jij me niet helpt, dan helpt Hillary me wel.'

Kat wilde iets zeggen, maar ze hield wijselijk haar mond dicht.

Dokter McAdam fronste zijn wenkbrauwen. 'Hillary?'

'U weet wel. Harry's dochter.' Alleen al de gedachte aan Hillary deed haar huiveren. Haar nichtje was er tien jaar geleden vandoor gegaan, kort nadat ze had geweigerd een lening terug te betalen die ze van haar ouders had gekregen. Een bedrag van zes cijfers. Ze hadden geweigerd haar nog meer geld voor te schieten. Dat konden ze ook niet, aangezien ze door de lening geen spaargeld meer over hadden. Ze waren jaren bezig geweest er weer bovenop te komen. Harry had het de laatste tijd inderdaad vaak over haar. Door alzheimer raakte je recente herinneringen kwijt en kwamen oude herinneringen weer naar boven, net als bij rivierrotsen die onder water afslijten.

Dokter McAdam stond op en streek met zijn handpalmen langs zijn witte doktersjas. 'Je hebt veel grotere problemen dan niet mogen rijden, Harry. Ik raad je aan om je zaken te gaan regelen, en wel zo spoedig mogelijk. Met alzheimer kan het heel snel gaan.'

'Alzheimer? Dat is belachelijk. Ik heb geen alzheimer.' Harry sprong op uit zijn stoel en liep langs dokter McAdam. Hij draaide zich bij de deur om. 'Krijg de zenuwen. Allebei!'

Hij stapte de deur uit en smeed hem achter zich dicht.

De Harry die zij kende, zou zoiets nooit hebben gedaan. Kat drong haar tranen terug toen ze opstond. Ze pakte de stoel weer snel beet toen ze zich duizelig voelde en zwarte vlekken voor haar ogen kreeg.

Dokter McAdam merkte niets en stak zijn hand omhoog. 'Wacht nog even ... hij koelt wel af in de wachtkamer. Wij moeten toch praten. Wat heb je nog meer aan hem gemerkt?'

De vlekken voor haar ogen verdwenen en ze trilde niet meer. 'Hij heeft waanideeën. Hij praat over tante Elsie alsof ze nog leeft. Hij denkt dat er krakers in zijn huis zitten, die hem proberen te vermoorden.'

'Dat klopt bij het ziektebeeld.' Dokter McAdam schreef iets op een receptenbriefje en gaf dat aan Kat. 'Laat hem dit maar proberen. Deze pillen kunnen helpen tegen de hallucinaties en kunnen de voortgang van de ziekte misschien vertragen. Je moet serieus gaan nadenken over hoe hij kan worden verzorgd, omdat de ziekte heel veel deskundige zorg en aandacht vereist. De beste instellingen hebben een wachtlijst en daar moet je hem op zien te krijgen. Bel morgen naar de praktijk en dan regelen we een afspraak voor Harry met een andere dokter.'

'Een specialist?'

Dokter McAdam stond in de deuropening en staarde naar zijn schoenen. 'Ik kan Harry niet langer als patiënt houden. De alzheimer, snap je...'

'U wilt hem niet meer hebben als patiënt? Precies op het moment dat hij u het meeste nodig heeft?' Kat slikte een brok in haar keel weg.

'Het is ingewikkeld. Hij is sowieso beter af met een geriater.'

'Maar hij is al bijna veertig jaar uw patiënt. Hoe kan het beter zijn voor hem als hij naar een dokter gaat die hij niet kent?'

'Het zal niet veel uitmaken. Maar ik zal iemand aanbevelen... bel morgen de praktijk maar.' Hij keek op zijn horloge. 'Ik loop wat achter met mijn afspraken, dus als je het niet erg vindt....'

'Maar...'

'Sterkte met alles.' Kat stapte de gang op en dokter McAdam trok de deur achter zich dicht.

Wat een ontroerend afscheid, na veertig jaar iemands huisarts te zijn geweest.

3

De natte sneeuw van die middag was bij het vallen van de avond overgegaan in ijzel. De druppels prikten tegen haar gezicht en blote handen en haar leren schoenen waren kletsnat. Ze toetste Jace' mobiele nummer in, maar voor de zoveelste keer kreeg ze zijn voicemail. Waar was hij toch?

Ze hing op zonder opnieuw een boodschap in te spreken. In haar eerste telefoontje was ze met opzet vaag gebleven en had ze hem alleen maar gevraagd haar te ontmoeten bij het medisch centrum waar de huisarts was gevestigd.

Harry was nog geen vijf minuten alleen in de wachtkamer geweest. Nu was hij weg en dat was allemaal aan haar te wijten.

'Kat!'

Ze schrok van de stem, die nauwelijks te horen was boven het geluid van de vallende ijsregen.

Een meter of twintig verderop stond Jace naar haar te zwaaien; hij haastte zich naar haar toe. Zelfs in zijn grote ski-jack zag hij er lang en atletisch uit. 'Sorry...ik was opgeroepen. Ik ben hier zo snel mogelijk naar toe gekomen.'

Hij sloot haar in zijn armen en kustte haar. 'Een skiër die buiten de piste terecht was gekomen. Been gebroken – hij heeft geluk gehad dat we hem vonden voor de sneeuwstorm losbarstte. Hij zou de nacht niet hebben overleefd.' Als vrijwilliger bij de opsporings- en reddingsbrigade in het gebied van de North Shore Mountains werd Jace vaak opgeroepen als er skiërs of wandelaars werden vermist.

Een weersysteem met sneeuw in de bergen betekende in de stad vaak eindeloze stortregens. De regen van Vancouver sloeg sluipenderwijs toe en hield mensen soms wekenlang of zelfs

maandenlang in zijn greep. Voordat men er erg in had, drukte het weer aan de Canadese westkust langzaam maar zeker zijn stempel op de inwoners. Dat was de reden dat er in de stad zo veel zelfmoorden plaatsvonden.

De hoge gebouwen in de binnenstad waren er de oorzaak van dat de wind rond wervelde en dat leidde er op deze plek toe dat de regen schuin tegen wandelaars aansloeg. Kat kon zich niet meer herinneren of oom Harry zijn regenjas aan had gehad of zijn dunne jack.

Jace deed een stap naar achteren en keek haar aan. 'Wat is er aan de hand? Waar is Harry?'

Ze vermeed zijn blik. 'Weg.'

'Weg? Wat bedoel je met weg?'

Ze maakte zich los uit zijn omarming en wees naar de betonnen torenflat achter haar, waar de huisartsenpraktijk was gevestigd. 'We waren bij zijn huisarts. Hij is uit de wachtkamer weggelopen.'

Jace was er niet van op de hoogte dat er zes maanden eerder bij Harry de diagnose alzheimer was gesteld. Ze hadden hun relatie een paar maanden daarvoor nieuw leven ingeblazen en ze had gewacht op het juiste moment om het hem te vertellen. Er leek alleen nooit een juist moment te zijn en het was niet heel moeilijk geweest om de ernst van Harry's probleem voor Jace te verbergen...je verwachtte nu eenmaal dat oudere mensen verstrooid raakten.

'Is hij nog steeds ziek? De griep zou nu wel over moeten zijn...'

Ze veranderde van onderwerp. 'Hij is nu al vier uur weg. Ik weet niet waar hij kan uithangen.' Kat legde uit hoe ze herhaaldelijk het gebouw en de omliggende straten had uitgekamd. Ze had overal gezocht. Maar geen teken van Harry.

Vier uur lang had haar uitgebreide zoektocht niets opgeleverd. Ze was helemaal doorweekt, uitgeput en wist niet wat ze verder nog kon doen.

Ze verstijfde toen ze krampen in haar buik voelde. Harry moest haar hebben aangestoken.

‘Waarom heb je Harry niet genoemd in je voicemail? Dan was ik hier misschien eerder geweest. Vier uur is een behoorlijk lange tijd. Hij kan nu overal wel zijn.’

Kat duwde hem van zich af. ‘Denk je dat jij het beter kan?’

Jace klemde zijn lippen even op elkaar. ‘Nee, ik zeg alleen dat je met z’n tweeën meer kan dan alleen. Betrek me nou eens bij dingen voordat ze uit de hand lopen.’

Ze deed een stap naar achteren en deed haar armen over elkaar. ‘Er lopen geen dingen uit de hand. Ik heb alles onder controle.’ Hoe meer ze Jace erbuiten liet, hoe beter het was. Mannen gingen er vandoor als de dingen moeilijk werden. Zoals haar vader er vandoor was gegaan nadat er bij haar moeder alzheimer was vastgesteld.

‘Nee, je hebt helemaal niet alles onder controle. Het gaat niet goed met je.’ Hij streek over haar wang. ‘Waarom laat je me niet helpen?’

Nu al deed Jace de klusjes in Harry’s huis, haalde hij diens boodschappen en deed hij nog veel meer voor haar oom. Zou hun relatie standhouden of zou die door de last van de zorg voor Harry te veel op de proef worden gesteld?

Ze haalde haar schouders op en wist niet wat ze moest zeggen. Jace had gelijk. Ze had gewoon niet verwacht dat ze Harry uit het oog zou kunnen verliezen. Vooral niet omdat de enige reden om de deur uit te gaan de afspraak met de dokter was geweest. Nu was hij weg en dat was een fout die ze niet meer ongedaan kon maken.

Zijn stem werd zachter. ‘Heb je de dokter verteld dat hij dingen vergeet?’

Kat knikte. Jace dacht dat Harry alleen maar vergeetachtig was.

Het voortdurende crisismanagement van de laatste paar maanden eiste nu zijn tol en ze was uitgeput door slaapgebrek. Het was onmogelijk om het runnen van haar fraudeonderzoekspraktijk - een volledige dagtaak - te combineren met de zorg voor Harry. Ze maakte zich er zorgen over dat ze cruciale fouten zou maken in haar werk. Ze kon het zich niet veroorloven cliën-

ten kwijt te raken of haar reputatie schade te berokkenen. En nog belangrijker, ze kon het zich ook niet veroorloven Harry kwijt te raken.

Kat stopte een pluk haar achter haar oor in een poging Jace boven de wind uit te verstaan. De wind floot tussen de hoge gebouwen en de windvlagen werden almaar sterker. Ze begon zich steeds meer zorgen over Harry te maken. Waar was hij toch?

Kat keek naar Jace. Zijn innerlijke rust was aanstekelijk en omstraalde haar als een aura. Met zijn rustige blik keek hij haar aan en het leek alsof er verder niemand voor hem bestond. Dat was waar ze het meest van hield. Alleen verraadde zijn gezicht nu ongerustheid, ondanks zijn pogingen die niet te laten zien.

Dokter McAdam wilde dat Harry werd opgenomen in een verpleeghuis. Kat werd opstandig bij de gedachte. Harry had altijd voor haar gezorgd, en nu was het tijd voor haar om voor hém te zorgen. Ze wilde hem zo lang mogelijk bij zich houden. Kat verplaatste haar blik van Jace' lichtblauwe ogen naar de waterstroompjes die over zijn waterproof jack liepen.

'Ik wilde je er niet mee lastigvallen. Bovendien had je te maken met de deadline voor je artikel.' Ze moest hard praten om verstaanbaar te blijven boven de wind uit.

'Lastigvallen? Ben ik niet belangrijk genoeg voor je om deel uit te maken van wat je bezighoudt?'

'Zo bedoelde ik het niet, Jace. Ik wist gewoon niet wat ik moest doen.'

'Toch had je moeten bellen.' Jace trok haar naar zich toe. Door zijn jack heen voelde ze hoe stevig hij haar omhelsde. Ze bewoog haar vingertoppen langs zijn krachtige bovenarmen.

Als er nog maar iets gebeurde, zou ze helemaal instorten en konden ze haar oprapen. Dan zou ze nooit meer de oude worden. Ze maakte zich los uit Jace' omhelzing. 'Dat zal ik voortaan doen. Maar nu hebben we geen tijd te verliezen.'

Waar zou ze zelf naartoe gaan als ze warrig werd als gevolg van dementie? Naar huis. Maar oom Harry zou zich de weg ernaartoe niet kunnen herinneren en het was te ver om van de

binnenstad van Vancouver naar zijn huis te lopen. Niet dat dat hem zou tegenhouden. Hij dacht niet zo logisch.

‘Je moet niet boos op mij worden.’ Jace stapte achteruit en draaide zich van haar af. ‘Ik probeer alleen maar te helpen.’

Nu voelde ze zich nog slechter.

De straatlantaarns wierpen een koud, geel licht op Jace, die met zijn armen over elkaar tegenover haar stond.

Kleren van Gore-Tex en Timberlands, op alles voorbereid, altijd alles onder controle. Ze was een beetje jaloers, ook al was ze dankbaar. Verder liet niemand alles vallen als ze hulp nodig had.

‘Het spijt me,’ zei ze. ‘Ik ben doodop. Die Barron-zaak komt morgen voor en ik ben nog niet klaar.’ Hoeveel Zachary Barron in de toekomst nog waard was, was volledig van haar afhankelijk.

Forensisch accountants als Kat legden zich toe op de opsporing van fraude en het naar boven halen van verborgen bezittingen. Of, in het geval van scheidingszaken waarbij sprake was van heel veel geld, zoals in dit geval, op het leveren van deskundige analyses. Een onsmakelijke vechtscheiding, een opvliegerige hedgefondsmagnaat met onmogelijke verwachtingen, een zaak waarbij het om miljoenen ging, was een zaak waarin er geen ruimte was voor fouten.

‘Het gaat je lukken.’

‘Ik weet dat nog niet zeker... ik heb nog uren werk.’ Als de zaak verkeerd liep, kon Zachary Barron haar reputatie met één telefoontje tenietdoen. Als zij echter voor hem de zaak won, zou de publiciteit voor haar van onschatbare waarde zijn.

‘Het lukt je wel.’

Voor Jace gold dat altijd. Ze dacht weer aan Harry. Stel dat hij op de een of andere manier gewond was geraakt of nog erger? Ze zou Jace inlichten over Harry’s alzheimer...zodra hij weer veilig teruggevonden was. Ze kromp ineem toen ze weer maagkrampen voelde.

‘Kat?’

‘Huh?’

‘Ik zei: oké, laten we naar zijn huis gaan. Maar eerst kunnen we de politie beter bellen. Die kunnen veel meer doen dan wij beiden te voet. Ik weet dat jij dat niet wilt...’

De laatste tijd had Harry minstens twee keer per week de politie gebeld, omdat hij zich inbeelde dat er was ingebroken of dat er iets was gestolen. Niet alle politieagenten reageerden even vriendelijk als ze moesten komen voor iets wat onvermijdelijk neerkwam op de waanideeën van een oude man, dus een vals alarm. Harry wilde in zijn huis blijven wonen en zolang Kat hem in de gaten hield, had ze gedacht dat dat ook wel kon. Tot nu toe. Het ging steeds slechter en het ging ook veel sneller dan ze zich ooit had kunnen voorstellen.

‘Nee, het is goed. Bel maar.’

Jace toetste het nummer in op zijn mobieltje terwijl ze naar de ondergrondse parkeergarage liepen.

Kat keek weer op haar horloge toen ze langs de schuine oprit naar beneden liepen. De rechtszaak stond gepland voor morgenochtend om halfelf.

Ze liepen de hoek om naar het eerste niveau van de parkeergarage; het licht van de heldere neonlampen wierp schaduwen op de grijze, betonnen wanden.

Toen zag ze hem ineens. Verderop in een hoek lag iemand in een foetushouding. Zijn gezicht was naar hen gericht en hij lag met zijn rug tegen de muur. Zijn bovenlichaam was gedeeltelijk bedekt met een stuk karton. Ze kon het niet met zekerheid zeggen, maar het leek erop dat de man een grijs windjack droeg.

‘Oom Harry?’ Ze begon te rennen.

De man ging rechtop zitten en deed het karton weg. Hij grijsde.

Het was Harry.

Kat kwam bij hem staan en stak haar hand uit om hem overeind te helpen.

‘Kunnen we nu naar huis?’ zei Harry, alsof er niets aan de hand was.

4

De rechter geeuwde even toen Kat klaar was met haar betoog. Dat was een slecht teken. In scheidingszaken waarbij grote belangen op het spel stonden, maakte de financiële analyse vaak het verschil of iemand er financieel heel goed uitsprong of volledig werd geruïneerd. Als forensisch accountant wist ze dat het altijd om de bedragen ging. Met een pennenstreek besliste de rechter over een hoge inzet. In dit geval was dat de pennenstreek van een rechter die zich zat te vervelen.

Hoe vaak Kat ook al deskundige analyses voor de rechtbank had geleverd, ze werd er altijd nerveus van. En ze voelde zich persoonlijk verantwoordelijk als de zaken voor haar cliënt verkeerd afliepen. Bij de zaak van Zachary Barron was dat ook zo. Ze verwenste zichzelf om haar gebrek aan voorbereiding. Ze had zich niet volledig kunnen concentreren. Als ze zo'n belangrijke zaak niet wist te winnen, dan zou ze haar reputatie te gronde richten en misschien ook haar praktijk. Dat was het laatste dat ze zich kon veroorloven. In verband met de zorg voor Harry had ze meer dan ooit geld nodig en het kon niet zo zijn dat slaapgebrek haar de das om deed.

Zachary Barron keek haar strak aan. Waarom staarde haar cliënt haar zo aan? Had ze iets vergeten te zeggen? Had ze iets verkeerd gezegd? Nee. Ze moest ophouden met dat twijfelen aan zichzelf.

Nu keek Zachary een andere kant op.

Ze ademde rustig uit. *Ontspan je.*

Ze waren nog maar tien minuten bezig en de zaken liepen nu al uit de hand.

'Het lijkt erop dat u een paar nullen bent vergeten op uw rekenmachine, mevrouw Carter.'

Kat verwachtte half dat Connor Whitehall haar een knipoog zou geven, net alsof ze een trucje had laten zien; een grijze advocaat die een veel jongere getuige-deskundige de les las. Hij was zo'n dertig jaar ouder dan zij en zijn verschijning was indrukwekkend; hij zag eruit als een ervaren presentator van een nieuwsprogramma op de tv en hij droeg een duur pak. Die verschijning gebruikte hij om haar betrouwbaarheid in twijfel te trekken.

'Ik heb niets over het hoofd gezien.' Kat probeerde om niet te verdedigend over te komen. Ze zat met samengeknepen handen in de getuigenbank. Met uitzondering van het echtpaar Barron en hun advocaten was er verder niemand in de rechtszaal aanwezig. Victoria en Zachary Barron zaten aan weerszijden van de rechtszaal en vermeden zorgvuldig ieder oogcontact.

Whitehall schudde het hoofd. Hij richtte zijn blik op de rechter en slenterde zijn richting uit. De rechter keek op van wat hij aan het lezen was toen het geluid van Whitehalls voetstappen in de rechtszaal weerklonk.

Kat meende dat ze een blik van verstandhouding uitwisselden. De rechter was waarschijnlijk ook van mening dat ze dom was. Misschien was dat de reden dat hij niet luisterde.

Stel dat ze een fout had gemaakt? Met minder dan drie uur slaap en zonder tijd om vanmorgen nog te oefenen was ze niet echt in topvorm. Ze had oom Harry weer meegenomen naar de rechtbank, omdat ze geen andere mogelijkheid had gezien. Het was te riskant om hem alleen thuis te laten. Hij was ervan overtuigd dat de krakers in zijn huis hem wilden vermoorden. Deze keer had ze hem 'gestald' in de koffiehoek in de hal en de serveerster omgekocht om op hem te letten. Ze voelde zich daar schuldig over, maar ze had alle andere mogelijkheden opgebruikt.

Ze had niets over het hoofd gezien, stelde ze zichzelf gerust. Whitehall gebruikte gewoon oude advocatentrucjes om haar onder druk te zetten. Ze was de enige forensisch accountant in de rechtszaal en de enige gespecialiseerde fraude-expert. Toch

was het achterhalen van de bezittingen van een multimiljonair nooit eenvoudig.

‘U heeft honderden miljoenen dollars over het hoofd gezien!’ Whitehall draaide zich om en om zijn mondhoeken speelde een hatelijke grijns. ‘En toch noemt u zichzelf forensisch accountant?’

Whitehall wachtte even voordat hij op zijn gemak terugliep naar de getuigenbank waar Kat zat. Hij leunde naar voren en kwam zo dichtbij dat Kat kon ruiken dat hij koffie had gedronken. Kat hield haar adem in. Waarom voelde het alsof zij terecht stond?

‘Ik maak bezwaar!’ Zachary Barrons advocaat deed iets. Deed éindelijk iets. Kat was al begonnen te denken dat ze voor de wolven was gegooid. Of nog erger, voor een roofzuchtige advocaat.

‘Toegewezen.’ De stem van de rechter verraadde geen emotie toen hij op zijn horloge keek. Hij telde de minuten af tot de lunch.

Scheidingszaken brachten het slechtste in de mens naar boven, nog meer dan in zaken waar het ging om fraude, witteboordencriminaliteit of dergelijke dingen. Maar deze kleinschalige oorlogen zorgden er wel voor dat haar praktijk als forensisch accountant op een regelmatige bron van inkomsten kon rekenen; ze brachten brood op de plank.

Deze keer werkte ze voor de cliënt die het geld had. Hij zou haar factuur op tijd betalen en ook voor het volledige bedrag. In de afgelopen weken had ze het voorwerk gedaan, had ze alle bezittingen vastgesteld, had ze de taxaties gecontroleerd, net als de ramingen en de wettelijke aanspraken en had ze zelfs een paar verrassende ontdekkingen gedaan. Ze moest zich daar gewoon op baseren en dan zou de zaak in twintig minuten geregeld zijn.

Kat keek naar haar cliënt. Zachary Barron zat met zijn hoofd naar beneden, want hij toetste het zoveelste bericht in op zijn mobieltje. Hij was midden dertig, net als zij, maar met meer geld dan zij in haar hele leven ooit bij elkaar zou zien. Hij zou op zich

veel van dat geld in de komende tien minuten kwijt kunnen raken als Whitehall gelijk zou krijgen. Ook al stond er zo veel op het spel, hij beschouwde deze rechtszaak kennelijk als een hinderlijke onderbreking. Haar brak het zweet echter uit, en het ging niet eens om háár geld.

‘Mevrouw Carter?’ vroeg Whitehall.

‘Stelt u mij een vraag?’

‘Ja, ik stel u een vraag. Ik trek de taxatie in twijfel die u heeft gedaan van de gezamenlijke, echtelijke bezittingen.’

‘Dat lijkt niet echt op een vraag.’ Kat beantwoordde Whitehalls blik met eentje waaruit zo goed mogelijk haar verbazing en verwarring af te lezen was. Dat was misschien brutaal, maar wat hij kon, kon zij ook.

‘Mevrouw Carter! We doen hier geen spelletje Risk. U heeft de echtelijke bezittingen op dertig miljoen getaxeerd. Waarom heeft u het bedrijf van het echtpaar Barron buiten beschouwing gelaten?’ Hij tikte met zijn pen op haar documenten, wat harder dan noodzakelijk, om zijn punt kracht bij te zetten.

Prachtig. Nu had ze Whitehall boos gemaakt.

Zelfs Zachary keek op van de papieren die hij zat te lezen en glimlachte. Ze was van een ding overtuigd – als er voor háár miljoenen op het spel hadden gestaan, zou ze absoluut geen achterstallig werk hebben zitten doen zoals het lezen van documenten.

Victoria Barron, Zachary’s ex, ex-deeltijd-financieel manager en een lopend reclamebord voor plastische chirurgie, zat aan het tafeltje tegenover haar en deed haar benen over elkaar en weer van elkaar. Haar gelaatsuitdrukking bleef onbewogen, behalve dat er een voortdurend glimlachje om haar lippen speelde. Kat bedacht dat die glimlach wel een gevolg moest zijn van te veel plastische chirurgie.

‘Zal ik?’ vroeg Kat.

Ze stond op uit haar stoel en liep naar de flipover waarop haar overzicht stond van de bezittingen van de Barrons. Kat richtte haar laserpen op het deel van het organogram dat

betrekking had op de bezittingen van Zachary: Edgewater Beleggingen.

Het was ingewikkeld. Werkmaatschappijen, holdings, offshore trusts. Zachary was zo voorzichtig geweest om zo weinig mogelijk onder zijn eigen naam te doen. Ze besteedde de volgende tien minuten aan uitleggen hoe de diverse onderdelen van het bedrijfsnetwerk zich tot elkaar verhielden.

Whitehall trok zijn wenkbrauwen op, liep weg en liet zich in de stoel naast Victoria Barron zakken. Hij kruiste zijn armen en wierp Kat een blik toe vol minachting.

Ze glimlachte naar hem. 'Zal ik verder gaan?'

Hij keek haar woest aan.

Victoria Barron, die binnenkort Zachary's ex-society-vrouw zou zijn, had haar pijlen niet alleen gericht op de helft van de echtelijke bezittingen, maar ook op de helft van Zachary's bedrijf. Er hing een bedrag van honderd miljoen af van Kats interpretatie van wat er wel en wat er niet hoorde bij de echtelijke bezittingen. Maar Zachary had een huwelijkscontract waarin stond wat van hem was.

'Edgewater Beleggingen is het bedrijf van de heer Barron. Het behoort zeker niet tot de gemeenschappelijke bezittingen, dus heb ik het niet opgenomen bij de bezittingen die moeten worden verdeeld.' Ze ging met haar laserpen vanaf de plek boven het Edgewater-deel van het organogram naar twee andere rechthoeken met in elke rechthoek een holding. Een daarvan was eigendom van Zachary Barron, de andere van zijn vader, Nathan Barron.

'Dat klopt niet. Mijn cliënt heeft recht op de helft daarvan.'

'Als dat zo is, dan moeten we diezelfde redenering toepassen op het bedrijf van mevrouw Barron.'

'Dat is alleen maar theoretisch zo,' snoof hij. 'Ze heeft geen bedrijf.'

Eigenlijk bestonden haar bedrijfsactiviteiten uit het sluiten van voordelige huwelijken. En haar derde huwelijk was bijna voorbij. 'Weet u dat zeker?' vroeg Kat.

‘Natuurlijk weet ik dat zeker!’ Whitehall sprong op uit zijn stoel en liep naar haar toe. ‘En ik ben degene die de vragen stelt en niet u.’

‘U moet echt met uw cliënt praten. Volgens mijn gegevens heeft ze omvangrijke beleggingen en ook een zeer riant inkomen. Heeft ze u daar niets over verteld?’

Whitehall deed een stap naar achteren, duidelijk verrast. Hij wierp Victoria Barron een boze blik toe. Haar ogen gingen wijd open en haar mond vormde een perfect ronde Botox-O.

Kat liet een tweede flap zien met de details van Victoria Barrons winstgevende beleggingen in wijn en onroerend goed, contracten met betrekking tot haar plastische chirurgie reality-show en een recent contract met een cosmeticafabrikant voor een nieuw geurtje. Ze had alles goed verborgen gehouden; de winsten werden weggesluisd naar offshorebedrijven op de Kaaimaneilanden. Maar een spreadsheet was een dodelijk wapen in de handen van een goede forensisch accountant.

‘Dat zijn geen beleggingen,’ schimpte Whitehall. ‘Dat zijn persoonlijke bezittingen.’

Kat keek naar Victoria. Ze had haar perfect gemodelleerde schouders laten zakken en haar ogen even dicht gedaan. ‘Misschien als het zou gaan om een paar flessen wijn. Maar vorig jaar heeft ze alleen al op haar wijnbeleggingen een winst van tweehonderdduizend dollar behaald. En de waarde van haar onroerend-goedportfolio is een getal van acht cijfers. Dat is wel meer dan een hobby.’ Haar analyse had de mythe van de afhankelijke huisvrouw doorgeprikt – nu was het aan de rechter om te beslissen.

‘Dat komt nauwelijks in de buurt van honderd miljoen.’ Whitehall klonk gelaten en verslagen.

‘Wat houdt ze nog meer voor ons verborgen?’ Kat draaide zich om en glimlachte naar de rechter, maar hij zat met zijn hoofd naar beneden de krant te lezen die Kat eerder had opgemerkt. Hij had de krant verborgen onder een dossiermap op zijn bureau.

Whitehall liep rood aan toen hij zonder iets te zeggen terugliep naar zijn stoel. Hij had dit niet verwacht en waarschijnlijk gedacht dat hem geen vragen zouden worden gesteld. Niet goed voorbereid. Zij had van hem gewonnen en hij wist het.

‘Dat is nog maar een van de tientallen verkooptransacties van het afgelopen jaar. Of heeft ze u dat niet verteld?’

Zijn gezicht werd nu donkerrood. Zelfs van zes meter afstand zag Kat hoe zijn knokkels wit werden doordat hij ze tegen de oude, eiken tafel drukte.

Stilte.

‘Waarom vraagt u het haar zelf niet?’ Kat wees met haar pen. ‘Zoals u hier kunt zien, is zij de heer Barron eigenlijk geld schuldig in plaats van andersom.’

Geen antwoord.

Zachary maakte een beweging.

Kat voelde dat haar gezicht rood werd. Was ze te ver gegaan?

‘Helemaal niet, mevrouw Carter. Uw cijfers kloppen niet.’

Kat haalde diep adem en liet een derde flap zien. Ze stond op het punt uit te leggen waarom Whitehall ongelijk had, toen de deur van de rechtszaal met een klap openging. Ze keek verschrikt op.

‘Kat!’

Oom Harry stond in de deuropening en zwaaide met zijn sleutels.

‘Je moet me helpen! De Lincoln is weg.’

Oom Harry – die zich opnieuw niets meer kon herinneren van het ongeluk.

Kat gebaarde dat Harry moest gaan zitten. Rechters waren onvoorspelbaar. Dit was precies iets waardoor de rechter zich tegen haar cliënt zou kunnen keren.

Oom Harry deed zijn armen in de lucht met een overdreven gebaar, maar liet zich toen zakken in een stoel op de tweede rij. Ze hoopte dat hij nog een paar minuten zijn mond zou houden.

‘Kennis van u?’ Whitehalls wenkbrauwen gingen omhoog.

Kat reageerde er niet op.

Harry's stem schalde opnieuw; een ongelukkig gevolg van de goede akoestiek in de zaal.

'Die stomme sleepbedrijven! Waarom kunnen ze geen briefje achterlaten of een telefoonnummer of zoiets?'

De rechter wenkte de gerechtsdeurwaarder achter in de zaal.

'Edelachtbare, het spijt me. Staat u mij toe.' Als ze de zaak al niet eerder had verknoeid, dan was dat nu zeker het geval. Ze liep met grote passen op Harry af zonder te gaan rennen.

'Waar, oom Harry? Op de stoep?' Kat fluisterde toen ze hem zachtjes op zijn arm klopte. 'Nog tien minuten. Dan gaan we je auto zoeken.' De Lincoln stond veilig geparkeerd in Harry's garage.

Ze had de afstandsbediening om de garagedeur open te doen uitgeschakeld als extra voorzorgsmaatregel, aangezien hij weigerde afstand te doen van zijn autosleutels.

'Ze hadden me in ieder geval kunnen bellen.' Hij tuitte zijn lippen en deed zijn armen over elkaar.

Whitehall draaide zich om en keek de rechter aan. 'Edelachtbare, moeten we hier echt nog verder naar luisteren?'

'Nee, mijnheer de advocaat, dat denk ik niet.'

Whitehall keek triomfantelijk.

Kat nam weer plaats in de getuigenbank. Ze keek naar Victoria Barron, die glimlachend in haar handspiegeltje keek om haar make-up te checken.

De glimlach verdween van haar gezicht toen de rechter sprak.

'Het oordeel van de rechtbank is dat er drie miljoen aan echtelijke bezittingen gelijkelijk te verdelen is. Daarmee is de zaak afgedaan.'

Zachary Barron klapte zijn map dicht en ging rechtop zitten. Hij had weer alle aandacht. Alsof iemand een schakelaartje had overgehaald.

Kat had een goed gevoel moeten hebben, maar van echtscheidingszaken raakte ze altijd van slag. Hoe konden twee mensen verliefd worden en dan elkaar binnen drie jaar zo ha-

ten? Geld bracht het slechtste in mensen naar boven. Ze waren bereid ervoor te sterven en er een moord voor te doen. Ze had dat al tientallen malen meegemaakt in haar werk.

Daarom zou zij nooit trouwen. Zelfs niet met Jace, ondanks zijn aanzoek. Ze hadden er verhitte discussies over gevoerd en ze waren twee jaar geleden om die reden uit elkaar gegaan. Het laatste jaar hadden ze weer geprobeerd samen te wonen en ze ging dat niet verpesten door te gaan trouwen.

Ze schoof haar papieren in haar koffertje en ging recht op Harry af.

‘Laten we naar buiten gaan.’ Ze stak haar arm door de zijne en leidde hem de hal uit. Het was vandaag al de tweede keer dat Harry dacht dat hij zijn Lincoln kwijt was. ‘Oom Harry – misschien wordt het tijd dat je...’

Harry stak bij wijze van protest zijn arm in de lucht.

‘Wil je alsjeblieft ophouden, Kat? Ik heb gewoon het recht om te rijden. Ik rijd beter dan al die andere dwazen op de weg. Zij zijn het die de problemen veroorzaken.’

‘Mogen autorijden is een voorrecht en maakt het leven gemakkelijker. Maar als we ouder worden, is het soms beter als...’

‘Zo moet je niet met me praten, jongedame! We! Ik ben misschien wel oud, maar je moet me niet als een klein kind behandelen!’

Harry sprak met stemverheffing en hij was goed te horen in de holle, marmeren foyer. Groepjes juristen, gerechtsdeurwaarders en anderen draaiden zich om en keken naar haar; de meesten wierpen haar wantrouwende blikken toe.

‘Wind je niet zo op, oom Harry. Ik maak me gewoon zorgen om je.’

‘Dat weet ik wel.’ Zijn stem kraakte. ‘Maar het is frustrerend. Wat is er met me aan de hand, Kat?’ Harry wreef met zijn hand over zijn kale hoofd.

‘Het is goed, oom Harry.’ Kat raakte zijn arm aan. ‘Je hebt het gewoon druk gehad. We vergeten allemaal weleens dingen.’

De onverwachte hartaanval van tante Elsie, kort na de zaak van de Liberty Diamantmijnen, had Harry hard getroffen. Dokter McAdam dacht dat de stress die dat had veroorzaakt de achteruitgang in zijn mentale gesteldheid had versneld. Nu was Kat eigenlijk zijn enige familie. De volgende fasen in dit proces van dementeren maakten ook haar bang.

‘Het is gemakkelijker om de bus te nemen. Dan hoeft je je geen zorgen te maken over je auto en over parkeren.’ Kat kneep in zijn hand. ‘Als je ergens naar toe moet, kan ik je ernaartoe rijden.’

‘Nadat je vorig jaar je auto de Fraser in hebt gereden?’ Harry trok zijn hand weg. ‘Nee, liever niet.’

Zijn langetermijngeheugen was duidelijk nog prima in orde.

‘Kat...wacht even.’

Kat draaide zich snel om. Zachary Barton maakte zich los uit de menigte en kwam op haar af. Aan weerszijden maakten de mensen ruimte en lieten de doorgang voor hem vrij alsof hij van koninklijken bloede was. Een man in een strak pak van het merk Ermenegildo Zegna betekende succes en macht. Kats wandeling met Harry van zoeven had meer weg gehad van een worstelpartij; arm in arm hadden ze zich al zigzaggend en gebruikmakend van hun ellebogen een weg gebaand door de menigte.

Zachary kon onmogelijk kwaad zijn over de uitspraak. Of misschien toch? Al bespaarde ze een cliënt honderd miljoen, toch vond hij wellicht nog iets om over te klagen. Hij had haar factuur nog niet eens gezien.

‘Kat? Ik moet met je praten.’

‘Natuurlijk. Je begrijpt toch dat de uitspraak heel gunstig voor je is. Het is moeilijk om --’

‘Het gaat niet over de scheiding.’ Hij keek om zich heen om na te gaan wie zich binnen gehoorsafstand bevond en leunde naar haar toe. ‘Je behandelt toch ook fraudezaken?’

‘Ja, natuurlijk.’ Bedrijfsfraude en scheidingszaken waren de twee belangrijkste componenten in haar praktijk van forensisch accountant. Maar Harry was zich aan het opwinden; ze moest hem kalmeren zodat hij de Lincoln uit zijn hoofd zou zetten.

Harry! Kat draaide zich om, maar hij was al weg. Het was lunchtijd en Harry was opgeslokt door de menigte. Haar ogen speurden de menigte af, net zoals bij een zoekplaatje, maar dan met echte mensen. Ze zag niets. Een golf van paniek overspoelde haar. Hoe kon ze een korte, kalende man van bijna tachtig vinden in deze menigte?

Plotseling zag ze hem vanuit haar ooghoek. Een grijze haarlok, een beige regenjas. Harry – of in ieder geval iemand die op Harry leek – ging in de verte de hoek om.

‘Zachary – kan ik je later vanmiddag terugbellen? Er is net iets gebeurd.’

Ze toetste het nummer van Harry in op haar mobieltje in een poging hem te bellen en terug te laten komen. Zelfs als hij zijn mobieltje bij zich had, zou hij waarschijnlijk niet opnemen, maar het was het proberen waard.

‘Er is haast bij,’ zei Zachary. ‘Ik kom vanmiddag naar je kantoor. Twee uur.’

Het was meer een bevel dan een verzoek. Kat keek op van haar mobieltje om te protesteren, maar Zachary Barron was er al vandoor.

5

Kat en Harry aten de restjes op van de Chinese afhaalmaaltijd die ze had besteld nadat ze Harry twee uur eerder had gevonden op de trap van het gerechtsgebouw. Het leek erop dat het voedsel haar maag tot rust had gebracht en het voelde goed aan weer terug te zijn bij Carter & Partners na alle hectiek in de rechtszaal van die ochtend. De honderd jaar oude bakstenen muren van haar kantoor zouden niet bestand zijn tegen een sterke aardbeving, maar vandaag leek haar kantoor wel een vesting. De wat ongereputeerde buurt en de 'rustieke' meubels voelden geriefelijk aan, vooral nu haar oom eindelijk weer gezond en wel aanwezig was.

'Hillary is weer terug, Kat. Het is net alsof ze nooit is weggevoest.' Harry's ogen straalden toen hij de woorden sprak.

De terugkeer van Hillary was een van Harry's waanideeën waar Kat geen behoefte aan had. Er ging een huivering door haar heen toen ze zich de eerste week herinnerde dat ze bij Harry en Elsie in huis woonde. Ze kwam terug uit school en Hillary stond grijnzend bij de open haard. Ze stond voor het vuur met Kats foto's in één hand, terwijl ze met haar andere hand Kat wenkte dichterbij te komen. Toen liet ze de foto's een voor een in de vlammen vallen. De foto's van haar moeder waren voorgoed weg. Alles wat ze nu nog had, waren herinneringen en die werden elk jaar vager.

'Oh ja?' Kat speelde het spelletje mee. Ondanks haar eigen gevoelens zou het alleen maar meer stress bij Harry veroorzaken als ze hem eraan herinnerde dat hij het bij het verkeerde eind had.

'Echt. Fantastisch, vind je niet?'

Kat stak haar hand uit om een tweede loempia te pakken. 'Wanneer is ze teruggekomen?'

'Een poosje geleden. Ze komt weer naar huis. Ik wou dat Elsie er was om haar te zien. Ze zou zo trots zijn.'

Harry zat achter het bureau bij de receptie en Kat zat met gekruiste benen op de bank. Ze voelde zich meer ontspannen na even te hebben hardgelopen. Ze had een loopband in het tweede kantoor laten zetten, zodat ze nog steeds kon gaan fitnessen en toch haar oom in de gaten kon houden.

'Trots?' Trots dat zijn dochter het lef had haar gezicht te laten zien na wat ze had gedaan?

'Ze heeft een nieuwe baan.'

'Als wat?' Hillary had nog nooit in haar leven een dag gewerkt. Tenzij je het bedriegen van mensen en geld van ze aftrogelen als werk zag. Ze had Harry en Elsie overgehaald om haar al het geld te lenen dat ze voor hun pensioen hadden gespaard met de belofte dat terug te betalen. Ze hadden nooit meer iets van haar gehoord. Sommige dingen kon je maar beter vergeten.

'Weet ik niet meer. Maar het is iets heel belangrijks.'

'Dat zal vast wel,' zei Kat. Als het niet zo was, zou Hillary het al gauw mooier voorstellen of, nog waarschijnlijker, gewoon iets verzinnen.

'En ze ziet ernaar uit jou weer te ontmoeten.'

Kat voelde een steek van angst. Hillary betekende altijd moeilijkheden. Maar haar angst was nergens op gebaseerd: Hillary bestond nu toch alleen nog maar in Harry's verbeelding?

'Zakenlunch?'

Kat werd opgeschrikt door het horen van de mannenstem. Ze had het eerstkomende uur nog niemand verwacht.

Zachary Barron stond in de deuropening en staaarde naar haar. Ze was zich plotseling bewust van hoe ze er uitzag: roodbruin piekhaar en opgedroogd zweet op haar gezicht van het rennen. Als hij iets dichterbij kwam, zou hij haar vochtige, stinkende trainingskleren ruiken. Ze slikte zo vlug als ze kon haar hap Chow Mein door en toen werd ze gered door Harry.

Hij kwam vlug achter de receptie vandaan, verrassend vlug voor iemand van achter in de zeventig. 'Ik geloof niet dat we elkaar al ontmoet hebben. Mijn naam is Harry Denton, Kats zakenpartner.'

Harry stak zijn hand uit. Zachary schudde die en was zo fatsoenlijk niet te zeggen dat ze elkaar eerder op de dag ook al waren tegengekomen.

Op het naambordje op de kantoordeur stond Carter & Partners, maar in werkelijkheid zat Kat al zonder partner sinds ze twee jaar geleden het kantoor had betrokken. Niettemin had Harry altijd excuses bedacht om langs te komen, dus had Kat hem formeel als haar partner aangesteld.

Het was in ieder geval zo dat zijn aanwezigheid op het kantoor haar de mogelijkheid gaf hem in de gaten te houden, wat belangrijk was omdat hij inmiddels voor praktisch niets of niemand enige belangstelling had. Zijn maatjes op de curlingclub veegden nu het ijs zonder hem en in zijn eens goedverzorgde tuin groeide nu alleen nog maar onkruid.

Naarmate ze meer tijd met elkaar doorbrachten, werd ze zich steeds meer bewust van de achteruitgang in zijn mentale gesteldheid. Hoe dan ook, ze vond het prettig dat hij bij haar op kantoor zat en vond het goed dat hij daardoor nog contact met mensen had.

'Mmm. Excuses.' Kat slikte een hap bami door. Ze stond op en veegde haar hand af aan haar korte broek. 'Normaal gesproken zie ik er niet zo, eh...'

'Je hoeft niets uit te leggen. Dit kan heel snel.'

Snel rijk worden, snel trouwen, snel scheiden. Moest Zachary Barron echt alles snel doen?

'Had je niet twee uur gezegd?'

'Ik doe niet echt aan afspraken. Kunnen we wel of niet praten?' vroeg Zachary.

6

Zachary Barron zat op het puntje van de leren fauteuil tegenover Kats bureau. Zijn maatpak en stropdas pasten niet echt bij het sjofel-chique interieur van het kantoor, maar hij leek geen acht te slaan op het meubilair en ook niet op het prachtige uitzicht.

De ramen van Kats kantoor boden uitzicht op de haven van Vancouver, een uitzicht dat zelfs in de regen spectaculair was. De haven was nu echter verlaten. De grote cruiseschepen, die 's zomers van hier naar de Alaska Inside doorvaart gingen, waren afwezig. De enige activiteit aan de waterkant vandaag kwam van een stuk of tien dikke zeemeewuven op zoek naar voedsel.

Zachary leunde naar voren met zijn ellebogen op Kats bureau. 'Ik wil dat je mijn zakenpartner onderzoekt.'

'Je zakenpartner? Maar dat is toch je...?'

De lijnen om Zachary's mond verhardden zich. 'Nathan Barron. Ja, dat is mijn vader. Maar dan kan hij nog steeds fraude plegen.'

'Hij heeft Edgewater opgericht.' Door Zachary's scheidingszaak was Kat op de hoogte van het ingewikkelde netwerk van met elkaar verbonden maatschappijen waar vader en zoon de scepter over zwaaiden.

'Twintig jaar geleden. Maar het bedrijf dat hij is begonnen lijkt niet meer op het huidige Edgewater. In die tijd ging het om kleinschalige transacties, meestal wat 'kruimels' die zijn vrienden van de universiteit zijn richting op wierpen. En de omzet liep terug.'

'Wat is er veranderd?'

'Tien jaar geleden kwam ik bij het bedrijf. Ik heb Edgewater gemaakt tot wat het nu is.'

Bescheiden was hij niet. 'Hoe heb je dat gedaan?'

Zachary leunde achterover en deed zijn das goed. 'Mijn model van handelen op eigen rekening maakte van Edgewater het op een na grootste hedgefonds ter wereld. De financiële resultaten maken duidelijk hoe succesvol we zijn, maar waar is het geld? Ik had vorige week problemen, toen ik een overeenkomst wilde afsluiten. Volgens de bank hadden we niet genoeg geld. Hoe kan dat?'

'Zou het niet kunnen gaan om iets tijdelijks?'

'Onmogelijk. Voor een hedgefonds met een waarde van vele miljoenen is ons handelsmodel heel simpel. We kopen en verkopen valuta op basis van mijn model van handelen op eigen rekening. De transacties worden een paar dagen later afgerekend en de commissies voor de aandelenmakelaar worden betaald als onderdeel van de transactie. Afgezien van de huur voor het kantoor, salarissen en kosten is er niets waar we geld aan uitgeven.' Zachary overhandigde Kat het meest recente jaarverslag van Edgewater.

'Nathan heeft zich altijd beziggehouden met back-office-zaken en ik met het echte handelen. Ik heb nooit enige aandacht geschonken aan de administratieve zaken tot vorige week, toen de bank zei dat we geld tekort hadden. Waar is al het geld gebleven?'

Kat was bekend met de voorlopige jaarresultaten; die hadden deel uitgemaakt van de scheidingsprocedure van het echtpaar Barron. Ze sloeg het verslag open op de bladzijde waar de inkomsten werden vermeld. Haar mond viel open, Ze had de uiteindelijke, door de accountant goedgekeurde cijfers tot nu toe niet gezien. 'Edgewater verdiende twee miljard na aftrek van belastingen? Dat is veel meer dan ik dacht.'

Had Zachary de datum van publicatie van het jaarverslag zo gepland dat dit gunstig was voor de scheidingsprocedure? Of hij dat nu wel of niet had gedaan, de uitkomst was wel gunstig voor hem geweest.

'Dat is wat ik bedoel. Waar is het geld gebleven? Twee miljard netto-omzet en maar een paar miljoen op de bank. Edgewater heeft al zijn krediet opgebruikt. Waarom hebben we

zo weinig geld als het bij de meeste van onze transacties om honderden miljoenen dollar gaat?’

‘Dat hoeft nog niet per se fraude te betekenen, Zachary. Het kan gaan om mismanagement.’ Kat was zich plotseling bewust van het feit dat Harry zich vlak buiten haar kamer bevond. Hij liep heen en weer met gefronste wenkbrauwen.

‘En daar moet ik me beter door voelen?’

‘Dat niet, maar we moeten alle mogelijkheden in overweging nemen. In ieder geval ga ik het uitzoeken. Wanneer heb je dit nodig?’ Kat hoopte dat ze de deadline wat kon opschuiven. Ze keek de hal in. Ze had afleiding nodig voor oom Harry, en wel zo snel mogelijk.

‘Gisteren. Zonder dat ik toegang heb tot geld, kan Edgewater niet langer dan een paar dagen handeldrijven.’

‘Heb je het hier met je vader over gehad?’ Door Zachary’s scheidingszaak wist Kat dat de verhouding tussen vader en zoon gespannen was. Haar taxatie van Edgewater Beleggingen was gebaseerd op een gelijke verdeling tussen vader en zoon. Nathan Barron, echter, had bezwaar gemaakt en dacht er zelfs over juridische stappen te zetten tegen zijn zoon.

‘Nee, ik wil eerst dat jij rondsnuffelt voor ik met hem praat. Ik moet over alle feiten beschikken.’

‘Dat kan ik wel doen. Hoe zit het met beleggingsverliezen? Daar kun je ook je geld door kwijtraken.’ Kat strekte haar nek om de hal in te kijken toen Harry weer uit zicht verdween.

‘Onmogelijk. We hebben een geweldig jaar achter de rug. Minstens drie keer hebben we een geweldige slag geslagen en over het geheel genomen zit de winst bij onze transacties in de dubbele cijfers. We zouden moeten zwemmen in het geld. In plaats daarvan zijn we praktisch failliet. Ik ben niet betrokken bij de dagelijkse zaken – dat doet mijn vader – maar als het om de transacties gaat, weet ik precies waar ik op heb ingezet en hoeveel procent daarop is verdiend.’

‘Hoe zit het met onttrekkingen? Als een paar grote beleggers hun geld terughalen, dan kan de hoeveelheid beschikbaar geld enorm afnemen.’ Oom Harry stond weer voor de deur met zijn